

Ποικίλη Λεξις

Αυτόγραφα μεγάλων ανδρών.

Τελευταίως ἐνηργήθη πλειστηριασμός αὐτογράφων διαφόρων μεγάλων ανδρῶν. Κατ' αὐτόν, ἐπωλήθη μία ἐπιστολή τοῦ Καρλόλ 657 φράγκα. Μία σχολικὴ ἀσκησις τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλντ, 233 φρ. Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Δίκενς εἶνε τόσον ἀφθονοί, ὥστε μόνον 40—50 φρ. ἐκάστη ἡδυνήθησαν νὰ δώσουν. Μία γαλλιστὴ γεγραμμένη ἐπιστολή τοῦ Βάγνερ εἰς τὴν ὅποιαν ἀναφέρεται τὸ «*tout se fait dans ma vie d'une manière extraordinaire*», καὶ διὰ τῆς ὁποίας ὁ μέγας καλλιτέχνης ζητεῖ νὰ δανεισθῇ 4000 φρ. δι' ὀλίγας ἡμέρας, ἐπληρώθη με 480 φρ, με τὴν ἀνωτάτην ὅμως ἀξίαν ἐπληρώθησαν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ λόρδου Βύρνος, αἱ ὅποιαι ὅλαι εἶνε σπουδαιότατου περιεχομένου. Μία τοιαύτη προσερχομένη ἐκ Πίζας καὶ χρονολογούμενη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1822, ἐπληρώθη 6250 φρ. Μία ἄλλη γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του, ἐπωλήθη ἀντὶ 1280 φράγκων.

★ ★

Μία σεντηκονταετηρίς.

Συνεπληρώθη ἐφέτος ἡ πεντηκονταετηρίς τῶν «*Ἀθλίων*» τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ αἱ Γαλλικαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουν περιέργους πληροφορίες περὶ τοῦ ἔργου καὶ τοῦ συγγραφέως.

Οἱ «*Ἀθλιοί*» ἐγράφησαν κατόπιν συμφωνίας τοῦ Οὐγκώ με τὸν ἐκδότην Λακροά. Ὅταν δὲ ὁ Οὐγκώ προσήλθε κοιμῶν τοὺς δύο πρώτους ὀγκώδεις τόμους χειρογράφων, ὁ Λακροά ἐροδύθη.

—Δὲν θὰ μπορούσα νὰ ρίψω μιὰ ματιά; εἶπεν.
—Ἀλλ' ὁ Οὐγκώ ἔβαλε τὸ χέρι του ἐπάνω εἰς τὰ χειρόγραφα.

—Ἀδύνατον, ἀπήντησε.

Καὶ κατόπιν προσέθεσεν:

—Ὑποθέσατε ὅτι εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ χαρτί δὲν εἶνε γραμμένη οὔτε μία λέξις... Ἐγραψα ὅμως τὸ ἑνομαίον ἐπάνω καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ!

Ὁ Λακροά ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐμέτρησε προκαθολὴν 120 χιλιάδων φράγκων.

Τὴν πρωίαν τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως ἐπωλήθησαν 40 χιλιάδες ἀντίτυπα τῶν «*Ἀθλίων*».

★ ★

Βιβλίον γραφέν.... μετὰ τὰ σόδια.

Εἰς τὸν Ἅγιον Παῦλον τῆς Μινεσότας, ἐν Ἀμερικῇ, ἐδημοσιεύθη ἓν βιβλίον ἀληθῶς παράδοξον, ἐν τομίδιον ἑκατὸν σελίδων, μετὰ τὸν τίτλον «*Helen Dale*», ἔργον τῆς δεσποινίδος Γκλάντυ Βέρτυς.

Τὸ ἰδιόζων καὶ χαρακτηριστικὸν τοῦ βιβλίου τούτου, εἶνε ὅτι ἐγγράφη μετὰ τὰ πόδια! Ἡ δεσποινὶς Γκλάντυ προσδληθεῖσα εἰς νεαρωτάτην ἡλικίαν ἀπὸ μηνιγγίτιδα τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἀπώλεσε τὴν χρῆσιν ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, διατηροῦσα καὶ ἀναπτύξασα τὰς διανοητικὰς αὐτῆς δυνάμεις εἰς ὑψίστον βαθμὸν ἐκπαιδεύσεως. Διὰ τοῦτο, ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὥπως κατορθώσῃ νὰ ἀναπληρώσῃ καὶ ἀντικαταστήσῃ τὴν ἑλλειψίν ταύτην, γράφουσα μετὰ μολυβδοκόνδυλον, τὸ ὁποῖον κρατεῖ μεταξὺ τῶν δακτύλων τοῦ δεξιοῦ ποδός.

Ὁλόκληρον λοιπὸν τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐγράφη μετὰ τὸν τρόπον αὐτόν.

Τρεῖς ἡ δεσποινὶς Γκλάντυ ἔγραψε καὶ ἀντέγραψε τὸ χειρόγραφόν της, τῶρα δὲ ποῦ τὸ βιβλίον της ἐτυπώθη, ἡ Γκλάντυ εἶνε τελείως εὐτυχής.

Αἱ ὀκτὼ Τζοκόνδαι.

(Χρονογράφημα τοῦ Βωτὲλ)

Ἐνας ἔξυπνος ἄνθρωπος ἐστοιχημάτισεν ὅτι θὰ ἐξέθετε πρὸς πώλησιν ἀντὶ δύο φράγκων νομίσματα ἀργυρᾶ τῶν πέντε φράγκων καὶ ὅτι δὲν θὰ εὕρισκεν ἀγοραστὰς. Πράγματι ἐνδυθεὶς ὡς πλανόδιος πωλητῆς ἐγκαθιδρύθη εἰς μίαν γωνίαν τῶν βουλεδόρων, ἐξέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης του σειρὰν ἀργυρῶν πεντοφράγκων καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ.

—Ποῖος θέλει νὰ ἀγοράσῃ ἓνα τάλληρον μετὰ δύο φράγκα;

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ διαβάται μόλις ἐδίδον προσοχὴν εἰς τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ ἐμπόριον. Ἰσταντο ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἐγέλων καὶ ἀπήρχοντο ὑψοῦντες τοὺς ὤμους καὶ ψιθυρίζοντες.

—Ὡραῖο καὶ αὐτὸ! Μᾶς περνᾷ γιὰ κορόϊδα.

Ὑποθέσατε ὅτι αὐριον φέροι ἓνας εἰς τὸ Λουβρον τὴν ἀληθινὴν Τζοκόνδαν. Στοιχηματίζω ὅτι οὐδεὶς πραγματογνώμων θὰ θελήσῃ νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

Ἐξηγεῖται εὐκλῶς ὁ σκεπτικισμὸς τῶν κυρίων αὐτῶν. Τὸ κατ' ἐμὲ ἡβελον νὰ εἶνε περισσότερον εὐπιστοὶ καὶ διατεθειμένοι μάλιστα νὰ ἐξαπατηθοῦν παρὰ ἐπιτηδεῖον τινὲς ἀπατεῶνος. Ἐν πρώτοις δὲν θὰ εἶνε αὕτῃ ἡ πρώτη φορά! Ἐξ ἄλλου προκειμένου ὠρισμένως περὶ τῆς Τζοκόνδας, τὸ παρουσιασθῆσόν της ψευδὲς θὰ εἶνε καὶ τὸ ἀληθὲς συγχρόνως, διότι ὁ Λεονάρδος Ντὰ Βιντσι ἐξωγράφισεν ὁ ἴδιος ὀκτὼ ἀντίγραφα τοῦ ἀριστουργήματός του. Ἐπομένως πολὺ δύσκολον ἀποβαίνει νὰ διακρίνῃ τις τὸ ἓν τοῦ ἄλλου. Φαντάζονται μάλιστα ὅτι ἐάν τοποθετηθῇ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀπολεσθέντος πίνακος ἐν ἓκ τῶν ἀντιγράφων τοῦ ἰδίου καλλιτέχνη, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο τὸ αὐτό.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ ἀπώλεια τῆς Μόνα Λίζα θὰ ἦτο δι' ἡμᾶς ὀλιγώτερον σκληρὰ καὶ ἐπειδὴ ὁ κλέπτης τῆς δὲν κατάρθρωσεν ἀκόμη νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ πίνακος αὐτοῦ, θὰ εὕρισκετο εὐτὸς πλέον εἰς πολὺ δυσκολωτέραν θέσιν. Διότι ἐάν ὁ διευθυντὴς τοῦ Λουβρου ὑποκριθῇ ὅτι κατέχει καὶ πάλιν τὴν ἀληθὴ Τζοκόνδαν, ὁ κλέπτης τῆς θὰ ἐθεωρεῖτο ἀπατεῶν ἐν ἡ περιπτώσει ἐπεχείρει νὰ τὴν πωλήσῃ εἰς κανένα ἐκατομμυριοῦχον. Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ κλέπτης θὰ ἦτο ἐκεῖνος ὅστις θὰ ἔχανε τὸ μείδιμα, καὶ ἔχι τὸ Λουβρον διὰ τῆς ἀπωλείας τῆς Τζοκόνδας.

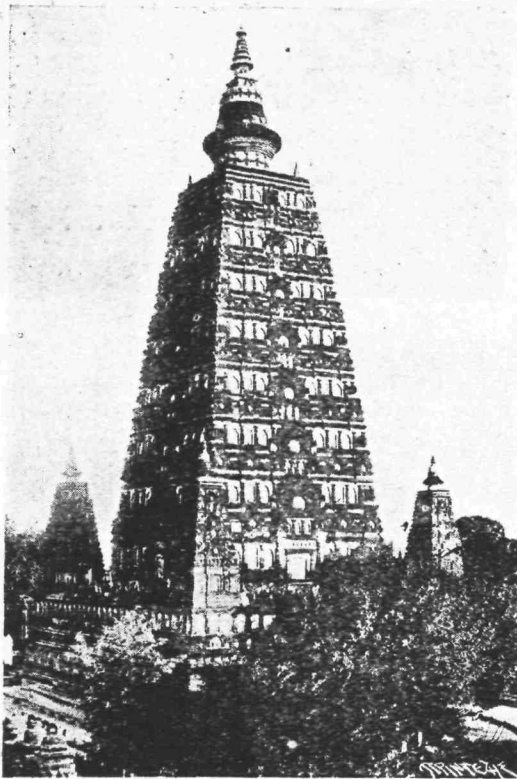
★ ★

Εὐτυχὴς συνδέκτης

Ὁ εὐτυχέστερος τῶν συνθετῶν εἶνε ὁ Λέχαρ, ὁ μουσουργὸς τῆς «*Εὐθύμου χήρας*». Ἀπὸ μόνῃν αὐτὴν τὴν ὑπερέβησαν τὰ κέρδη του ὑπερβαίνοντες ἕως σήμερον τὰ 21)2 ἑκατ. φρ. καὶ κατ' ἐκάστην αὐξάνουν.

Εἶνε δὲ περίεργον ὅτι καὶ αὐτὸς εἰς τὰ πρώτα βήματα τοῦ σταδίου του ἐδοκίμασε πολλὰς δυσκολίας καὶ ἡγωνισθῆ λίαν ἐπιπόνως μέχρι ἔτους ἰδὴ τὴν ἐπιτυχίαν.

Εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν ἦτο μαθητὴς εἰς τὸ Κονσερβατόριον τῆς Πράγας. ὅπου ἐπούδασεν βιολί. Τὰ χρηματικά του μέσα ἦσαν ἐλλιπέστατα, εἰς τρόπον ὥστε μίαν φορὰν ἔπεσε λιπόθυμος εἰς τὸν δρόμον! Μεταξὺ τῶν διδασκάλων του ἦτο καὶ ὁ Δεόρακ, ὅστις παρατήρησεν ὅτι ὁ μαθητὴς του παρημέλει τὴν σπουδὴν τοῦ βιολιοῦ διὰ νὰ συνθέτῃ. Μίαν ἡμέραν ἠθέλησεν ὁ Δεόρακ νὰ ἰδῇ τί τζιζφρες συνθέτει ὁ ἀμελής μαθητὴς. Εἶδε δύο σονάτες καί, ἀφ' οὗ τὰς ἐξή-

Ὁ ναός τοῦ Βούδδα

τασε καλά, λέγει πρὸς τὸν Λέγχα :

—Παῖδι μου, παράτησε τὸ βιολὶ καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃς. Ἐσὺ εἶσαι καμωμένος γιὰ συνθέτης.

Καὶ ἡ προφητεία τοῦ Δόδρακ δὲν διεψεύσθη.

★ ★

Τὰ ωρριέριρα τῶν Ἰνδιῶν.

Ὁ ναός Βούδδα ἐν Βεχάρη τῶν Ἰνδιῶν θεωρεῖται ὑπὸ τῶν Ἰνδιῶν ὡς τὸ ἱερώτερον τῆς γῆς σημεῖον. Ἐκεῖ ὁ πρίγκηψ Γαδατάμας ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ Βούδδα (σοφοῦ) κατὰ τὴν τελευταίαν νύκτα τῆς πάλης κατὰ τοῦ Κακοῦ. Ἐκεῖ κατέκτησε τὴν σοφίαν. Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ ναοῦ, ἐντὸς μεγάλης αἰθούσης, εὐρίσκεται τὸ ἀγαλμα τοῦ Βούδδα, καθημένου ἐν τῇ γνωστῇ θέσει, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ, ἐν ἄλλῃ σελίδι, δημοσιευομένῃ εἰκόνι.

Εἰς τὴν Ἰνδικὴν ἐπίσης πόλιν Ζέπουρι, ὑπάρχει περιεργότατον οἰκοδόμημα, ἀνατολικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. κατεσκευασμένον ἐξ ὕλῶν ροδοχρόων, μαρμαρυδῶν καὶ μαρμαροκονίας, καλούμενον « Ἀνάκτορον τῶν ἀνέμων ». Ἡ ποικιλία τῶν σχεδιασμάτων καὶ ἡ λεπτότης τῶν κοσμημάτων καὶ ἡ πληθὺς τῶν παραθύρων δίδουν εἰς τὸ οἰκοδόμημα ὅλῃν πολὺ ἐκκεντρικὴν. Ἐννέα ὄροφοι σχηματίζουν εἶδος πυραμίδος με μωριάδας ἀνοικτῶν ὀπῶν.

★ ★

Ρεζάν καὶ Ρεζάν

Ὁ Γαλλικὸς νόμος περὶ τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας εἰς τὸ Παρίσι δὲν χωρετεύει. Εἰς αὐτὸν ὑπάγεται καὶ ἡ ἐκμετάλλευσσις τοῦ ὀνόματος τῶν ἡθοποιῶν. Ἡ δεσποινὶς Ρεζάν Βαλλὺ ἐπαίξε μίαν ἐπερέττα εἰς τὸ Φολί — Δραματικόν. Εἰς τὰ προγράμματα εἶχε τυ-

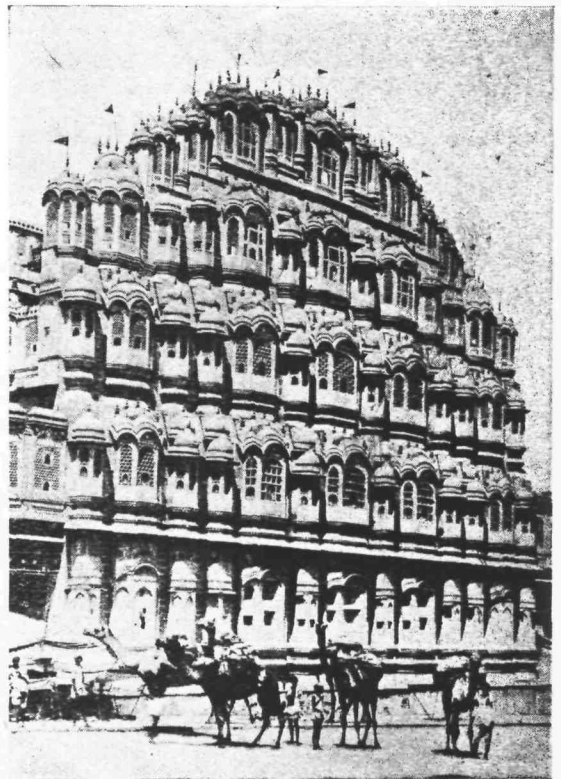
πώσει τὸ ὄνομά της Ρεζάν με μεγάλα γράμματα καὶ με μικρότερα τὸ ἐπίθετόν της Βαλλὺ, οὕτως ὥστε νὰ ἐφαίνετο ὅτι πρόκειται περὶ τῆς μεγάλης Ρεζάν. Ἡ τελευταία ἐνήγαγε τὴν ἀντίζηλον, τὸ δὲ δικαστήριον κατεδίκασε τὴν δεσποινίδα Βαλλὺ εἰς πρόστιμον 10.000 φράγκων.

★ ★

Ὁ Φαγκὲ περὶ τοῦ Λαμαρτίνου

Ἐξ ἐπιμνημοσύνου λόγου τὸν ὅποιον ἐξεφώνησε κατ' αὐτὰς ὁ Φαγκὲ περὶ τοῦ Λαμαρτίνου ἀποσπῶμεν τὸ ἐξῆς ἀπόσπασμα :

« Ἡ ψυχὴ τοῦ ἥτο οὐσίας ἰδιαζούσης· ἡ καρδιά τοῦ ἐπλέσεν εἰς νῆμα ἄγνωστον εἰς τοὺς λοιποὺς θνητοὺς, ἀλλ' ἐν τούτοις καθόσον παύρεται ὁ χρόνος, ὁ Λαμαρτίνος ὁ ὅποιος δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ζῶντας προσκαίρως, ὑψοῦται εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ δεσπόζει τοῦ διαστήματος δι' ἀνυψώσεως συνεχοῦς καὶ οἰονεὶ θείας. Μικρὸν κατὰ μικρὸν κατέστη ῥῆσις πάντων ἔταν ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ, ἡ ῥῆσις τοῦ Γκωτιέ ἡ τέσπ συγκινητικὴ προσερχομένη ἐκ συναδέλφου ὁ ὅποιος τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὠμίλησεν ὡς ἀδελφός. « Ὁ Λαμαρτίνος εἶνε ἀμιγῆς καὶ καθαρὰ καὶ τελεία ποιήσις ». Αὐτοὶ ἔτι εἰ ὅποιοι ὀλίγον τὸν γνωρίζουν, ὑφίστανται τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος καὶ δὲν προσφέρουν ἄνευ συγκινήσεως τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ. Εἶνε ὡς εἰς Θεὸς τοῦ κόσμου τούτου, ὁρῶντες εἰς τοὺς μέν, αἰσθητὸς εἰς τοὺς ἄλλους ἐπιβλητικὸς καὶ προσφιλέως εἰς ὅλους. Τὸ τοιοῦτον ὀφείλεται πρὸ παντὸς εἰς τὸ ὅτι ὑπῆρξεν, ὑπὸ τὸν λαμπρὸν ἔννοιαν τῆς λέξεως, ὁ προσωπικώτερος τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Οὐδεὶς περισσώτερον αὐτοῦ δύναται νὰ εἴπῃ : « Δὲν ὀφείλω ἢ εἰς ἐμὲ καὶ μόνον ἔλῃν μου τὴν φήμην ». Ὑπῆρξεν ὁ ἴδιος ἑαυτὸς τοῦ περισσώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον εἰς τὸν κόσμον.

Τὸ ἀνάκτορον τῶν ἀνέμων

Ἐνεφανίσθη καὶ εἶπεν ὅτι εἶχε εἰς τὴν ψυχὴν καὶ ἠκούσθη κάτι ἀπολύτως καινόν.

«Ἡ περίστασις αὕτη ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος γράφει στίχους ἀπὸ 10 ἐτῶν καὶ ὁ ὁποῖος δὲν τοὺς δεικνύει, ὁ ὁποῖος αἰφνιδίως γράφει τοιοῦτους ἄλλως διαφόρου εἶδους καὶ ὁ ὁποῖος ἀνακράζει: «Αὐτὴν τὴν φορὰν εἶμαι ἐγώ!» καὶ ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἠπατήθη καὶ τὸν ὁποῖον ἡ αἰφνιδία κρίσις περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του ἐπικυροῦται ἀπὸ ἄλλους τοὺς μεταγενεστέρους, μὴ φαίνεται μοναδική. Ὁ Λαμαρτίνος ἦτο τόσῳ προσωπικός, ὥστε ἦτο ψυχὴ ἀναζητοῦσα ἑαυτήν, ἡ ὁποία δὲν ἠγάπα ἑαυτήν ἐφόσον δὲν εἶχεν ἀνεύρει ἑαυτήν, καὶ ἡ ὁποία ἐμαγεύθη ἀπὸ τὸν ἑαυτόν της εὐθὺς ὡς τὸν συνήντησε. Τὸ ποιητικὸν τοῦτο φαινόμενον εἶνε σχεδὸν ὅμοιον μὲ τὸ τοῦ ἔρωτος. Ὁ Λαμαρτίνος ἀνεζητεῖ ἑαυτόν καθὼς ὁ ἐρωτιὴν ἐπιζητεῖ ἐκείνην τὴν ὁποίαν θάγαπήσῃ καὶ ὅταν εὕρῃ ἑαυτόν κεραυνωδῶς, ὑπὴρξε βέβαιος, ἀπολύτως βέβαιος περὶ τῆς ἀνακαλύψεώς του, καὶ ἐγένετο οὗτος ὁ ἡδυπαθὴς καὶ ἐκστατικὸς ὑμῆναιος τοῦ πόθου καὶ τοῦ ἰδανικοῦ. Οἱ ποιητικοὶ οὗτοι γάμοι ὑπῆρξαν θεοὶ καὶ θεία ἐσορτὴ τὴν ὁποίαν παρέσχον εἰς τὸν κόσμον».

★ ★

Τὰ παράξενα τοῦ Μελλοντισμοῦ.

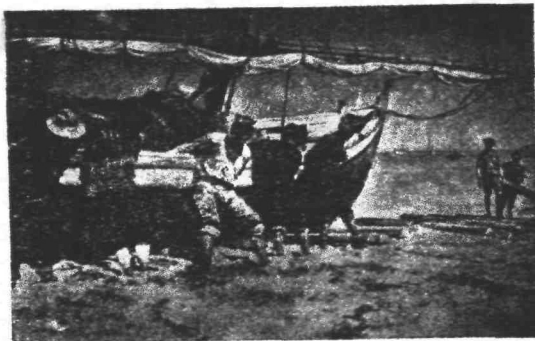
Με τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἰταλῶν μελλοντιστῶν κ. Φ. Μαρινέττι ἐδημοσιεύθη «μανιφέστον» τεχνικὸν τῆς μελλοντικῆς φιλολογίας, ἐμπνευσθὲν ἐπὶ ἀεροπλάνου, ὅπου ἐπιβαίνων ὁ σχολάρχης ἠρδάνθη ἐξοφνικά «τὸ γελοῖον ἀνέκφραστον τῆς παλαιᾶς συντάξεως τῆς κληρονομηθείσης ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἐδοκίμασαν ἀμέσως ἐντονὸν τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπολυτρώσῃ τὰς λέξεις ἀπὸ τὸν κλοιὸν τῆς Λατινικῆς περιόδου, ἡ ὁποία... στέκεται μὲν εἰς τὰ πόδια της, δὲν θ' ἀποκτήσῃ ἔτιως ποτὲ φτερά».

Πρὸς διόρθωσιν τῆς ἀτελείας, ὁ Μαρινέττι συνεβουλεύθη τὴν ἑλικὰ τοῦ ἀεροπλάνου του, ἡ ὁποία συνιστᾷ τὰ ἐλῆς, τόσον τολμηρά, ὥστε καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς νέας σχολῆς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τ' ἀναλάβῃ ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην:

Νὰ καταργηθοῦν οἱ περιορισμοὶ τῆς συντάξεως, οὕτως ὥστε τὰ οὐσιαστικά νὰ παρατάσσωνται ὅπως ἔρχονται εἰς ἔκφρασιν, νὰ χρησιμοποιεῖται τὸ ρῆμα ἀπαρεμφατικῶς διὰ νὰ προσαρμόζεται ἐλαστικῶς πρὸς τὸ οὐσιαστικόν, χωρὶς νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὸ ἐγὼ τοῦ παρατηροῦντος ἢ φανταζομένου συγγραφέως, νὰ καταργηθοῦν τὰ ἐπίθετα, ἵνα τὸ οὐσιαστικὸν διατηρῇ τὸ κύριον χρώμα τῆς νὰ καταργηθῇ τὸ ἐπίρρημα, χαλκᾶς σκουριασμένος, περιορίζων συνδετικῶς τὴν ἐλευθερὰν ἔκφρασιν τῶν φράσεων, κάθε δὲ οὐσιαστικὸν νὰ χρησιμοποιεῖται μὲ τὸ ἀντίστοιχόν του, ἤγουν «ἄνδρας-τορπιλικόν, γυναῖκα-ἔρμος, πλατεῖα-πηγάδι, θύρα-στρόφιγξ κτλ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀεροδρομία ἐπολλεπλασίωσε τὴν περὶ τοῦ κόσμου γνῶσιν, κατέστησε δὲ τὴν ἀντίληψιν τῆς ἀναλογίας φυσικωτέραν, νὰ καταργηθοῦν εἰς τὰς συγκρίσεις αἱ ἔκφράσεις «ὡς, καθὼς κλπ.» καὶ νὰ ἐκφέρεται ἀπ' εὐθείας κάθε ἀναλογία. Νὰ μὴ χρησιμοποιεῖται ἡ μετρί τις οὐδὲ τίς. ἀλλὰ μόνον τὰ μαθηματικὰ σημεῖα (σύν, πλὴν, ἐπὶ, διὰ κτλ.) καὶ τὰ μουσικά.

Εἰς τὰς παρομοιώσεις νὰ εὐρυνθῇ ἡ διαβάθμισις τῶν ἀναλογιῶν καὶ ἕνας σκύλος π. χ. νὰ συγκρίνεται πρὸς ἄνθρωπον (ὅποτε πρόκειται σχεδὸν περὶ φωτογραφίας) ἢ σύγκρισις νὰ γίνεται τολμηροτέρα καὶ νὰ προχωρῇ πολὺ περαιτέρω, ὡς π. χ. ὁ ἴδιος σκύλος νὰ συγκριθῇ μὲ μίαν τηλεγραφικὴν μηχανὴν Μόρς ἢ μὲ... καυτὸ νερό!

Αἱ εἰκόνες εἰς κάθε τι γραφόμενον πρέπει νὰ γίνωνται εὐφύτερων ἀναλογιῶν, καὶ ἐπὶ κλίμακος ἀταξίας, βαίνουσας ἐπὶ ὠρισμένου ἀπωτάτου ὁρίου.

Κοὺντζ Μάιερ

Στὴ θάλασσα

(Ἀπὸ τὴν ἐφετερίην ἐκθέσειν τοῦ Μονάχου)

Τὸ «ἐγὼ», δηλαδή ἡ ψυχολογία εἰς τὴν φιλολογίαν, νὰ καταργηθῇ ἐντελῶς καὶ νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ ἡ ὕλη μὲσθ τῆς διαισθήσεως.

Ὅτῳ βαθμίδῳ θὰ σχηματισθῇ διαισθητικὴ φυσικολογία τῆς ὕλης καὶ διὰ τῆς ἐπ' ἀπειρον τοιαύτης προσόδου εἶδος ἀνημάτου (ἀσυρμάτου;) φαντασίας.

«Δὲν θὰ μᾶς ἐννοήσουν», ἐπιλέγει ὁ Μαρινέττι, «ἀλλὰ τί μᾶς νοιάζει;»

Καὶ ὅταν τίθεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ζήτημα, βέβαια δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησης.

★ ★

Ἡ καλλιτεχνικὴ δημιουργία.

Ὁ Ἀγγλος καλλιτέχνης κ. Ἀρνολδ Μπαϊκλιν, παραπονούμενος εἰς τὸν Τύπον ὅτι λείπουν τὰ μέσα σήμερον πρὸς δημιουργίαν καλλιτεχνικὴν, διατυπώνει τὰς ἑξῆς περιοριστάς σκέψεις:

«Τί θὰ προκαλέσῃ εἰς τὴν ἐποχὴν μας τὴν καλλιτεχνικὴν δημιουργίαν; Εἰς τὴν ἀρχαιότητα τοῦτο ἦτο ἔργον τῆς ζωῆς· ἀλλ' ἡ ζωὴ ἐξαντλεῖται τῶρα καὶ γοργὰ ἀπομακρύνει πᾶσαν παραγωγὴν. Ζῶμεν τόσον ὀλίγον! Σκεφθῆτε πῶς κατοικοῦμεν. Μόλις αἱ κατοικίαι μας ἐπαρκοῦν εἰς τὸ νὰ «ζῶμεν». Εἴμεθα ἔτι συσσωρευμένοι εἰς ἑνὴς οἰκίας, χωρὶς φῶς. Καὶ πῶς ἐνδυόμεθα χάρις εἰς τὰς προλήψεις μας, εἰς τὴν ἀγνοίαν τῆς τέχνης, εἰς τὴν σεμνοτυφίαν μας; Λοιπὸν τίποτε δὲν ὑπάρχει διὰ τοὺς ἐρῳαλισμοὺς, οὕτε διὰ τὰς αἰσθήσεις. Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἀκόμη τὸ σῶμα τῆς γυναίκας, τὸ βλέπομεν τὸ πολὺ ἐκ συμπτώσεως. Τὸ ὁποῖον εἶνε ζήτημα ἂν μὲ τὰς προφυλάξεις αὐτὰς, τὰς ὑπαγορευομένας ὑπὸ τὸ καθ' ἑκόντος, διετήρῃς τὴν ἀθρότητα καὶ τὸ πάθος.

Ἡ οἰκογένεια... δὲν ἔχομεν οἰκογένειαν, ἐχόμεθα ὑπ' αὐτῆς. Ἡ γυνή; καμμία κατὰ βάθος δὲν ἔχει πραγματικὸν ἐνδιαφέρον δυνάμενον νὰ προσκολληθῇ εἰς αὐτὴν τὸν ἄνδρα. Τὰ τέκνα;... κατ' ἀρχὰς ἴσως παρέχουν πολλὴν χαρὰν, ἀλλὰ βραδύτερον προξενοῦν φροντίδας μόνον καὶ ἀγῶνας.

Ὁ πατριωτισμός; θὰ ἤμουν ὁ ἀρχιτυμπανιστής, εἰν ἔτι οἱ ἀληθινοὶ σταυραστοὶ εἶχον ἐξοστρακισθῇ.

Πόθεν λοιπὸν θὰ γεννηθῇ τῶρα τὸ καλλιτεχνίημα; Διὰ τίνος μέσου ἡμποροῦμεν νὰ τὸ ἱδωμεν καθάρως, νὰ ἐκφρασθῶμεν φιλικώτερα, ἐλαφρότερα;

Ἀπομένει ὁ οἶνος μόνον. Αὐτὸς μόνος εἶνε ἀληθινὴ ἀπέλαυσις, μεγαλύνει ἐντὸς μας τὸν ἄνθρωπον. Μόνον ὁ οἶνος προσέρχεται βοηθὸς μας εἰς τὴν ζωὴν δημιουργεῖ παρὰ τὴν θέλησίν της, μόνος αὐτὸς παρέχει πραγματικὴν τὴν λήθην καὶ μᾶς παρυσιάζει τὰ πάντα θαυμάσια».

